

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: E.S. , narozen ..., bytem ...,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem,
Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306
13 Plzeň

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 06. 2017, č. j. DSH/4043/17

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, Odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 22.11.2016, čj. OD/10884/16/Pr, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro

porušení § 53 odst. 2 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.500,- Kč a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že se nejednalo o parkování, neboť vozidlo neuzamkl a nevzdálil se od něj, nýbrž pouze zastavil na chodníku, aby mohl bezpečně vyložit náklad. Žalobce označil jednání strážníků za nepřiměřené a šikanózní, neboť strážník na něho neurvale vyštěkl výzvu: „Jménem zákona předložte doklady, parkujete na chodníku.“ Žalobce namítal, že velitel Městské policie Klatovy Ing. F.K. uplatňuje dvojaký přístup k řešení přestupků, a poukázal na případ zveřejněný v článku ze dne 20. 11. 2014 na www.novinky.cz. Žalobce měl za to, že byl řešen rozdílně od klatovského starožitníka P.S., z čehož žalobce dovozoval porušení § 2 odst. 4 správního řádu a čl. 1 Listiny základních práv a svobod, tedy různý postup téhož správního orgánu v obdobných věcech. Další námitka spočívala v tom, že strážníci městské policie nesepsali na místě formulář oznámení o přestupku, v čemž žalobce spatřoval porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož každý, kdo je obviněn z trestného činu, má právo být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s obviněním. Žalobce také poukazoval na to, že ve správním řízení navrhl postoupení věci jinému věcně příslušnému správnímu orgánu podle § 55 odst. 3 zák. o přestupcích. Žalobce dovozoval, že v tomto ustanovení formulace, že správní orgán může postoupit, znamená pouze kompetenci, nikoliv volnou úvahu státního orgánu, a tam, kde jsou splněny zákonné předpoklady pro výkon kompetence, svoji kompetenci správní orgán vykonávat musí. Navíc žalobce namítal, že o tomto procesním návrhu nebylo vydáno žádné usnesení, které by mu bylo oznámeno ve smyslu § 76 odst. 1 až 5 správního řádu. Podle žalobce neobstojí zdůvodnění nevyhovění návrhu na postoupení, neboť i svědkyně, žalobcova manželka, je z Prahy, stejně jako žalobce, a strážníci Městské policie v Klatovech mohli být vyslechnuti dožádaným orgánem. Žalobce také poukazoval na svůj návrh na doplnění dokazování ze dne 4. 10. 2016, kde navrhl jednak provedení důkazu formulářem oznámení o přestupku a všemi pokyny a předpisy, jimiž se vyplňování formuláře řídí, a jednak důkaz zprávou o vyřízení přestupku P.S.. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně nenařídil další veřejné jednání a neprovedl další důkazy při jednání, toliko žalobce vyrozuměl o shromáždění podkladů a o možnosti seznámit se s nimi před vydáním rozhodnutí. Žalobce namítal, že správní orgán zmínil existenci blokového záznamu v odůvodnění rozhodnutí o přestupku, ale tímto záznamem nebyl proveden důkaz. Žalobce uváděl, že dne 30. 5. 2017, tj. v průběhu odvolacího řízení při nahlížení do spisu u žalovaného si jeho zástupce vyžádal také kopii záznamu na DVD, avšak tu se mu nepodařilo přehrát. Žalobce proto namítal, že dosud nebyl s obsahem záznamu seznámen. Žalobce rovněž tvrdil, že rozhodování o nepodjatosti úředních osob Městského úřadu Klatovy trpí procesními vadami, neboť stejnopisy písemného vyhotovení rozhodnutí nebyly podle žalobce opatřeny otiskem kulatého úředního razítka, nýbrž razítka běžného. Skutečností, která zpochybňuje nestrannost a nepodjatost oprávněných úředních osob M.P. a Ing. A.N., je jejich postup a vyjadřování se k neskončenému řízení. M.P. dne 10. 3. 2017 zaslal Magistrátu hlavního města Prahy na oddělení evidence řidičů přípis se žádostí o vymazání záznamů trestů v evidenční kartě řidiče, kde uvedl, že v případě úspěšného ukončení celé věci bude předmětné rozhodnutí zasláno znovu, ale s vyznačením jiného dne nabytí právní moci. Žalobce tak namítal zainteresování této oprávněné úřední osoby na věci, jelikož se vyjadřovala o budoucím úspěšném ukončení celé věci. Žalobce uváděl, že jelikož s ním nebylo sepsáno oznámení o přestupku, vznikla pochybnost o tom, v jakém okamžiku si strážníci svůj záměr neřešit věc s ním rozmysleli. Žalobce dále poukázal na to, že ve

správním řízení zaslal dne 27. 6. 2016 písemné vyjádření, k němuž přiložil 21 ks barevných fotografií, které pořídil 10. 6. 2016 na různých částech města Klatovy, a vždy se jednalo o parkování řidičů na chodníku, aniž by tyto přestupky kdokoli řešil. Žalobce tak měl za to, že jeho případ byl řešen kvůli jeho pražské registrační značce. Dále žalobce namítal, že dosud nebylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29. 7. 2016 o tom, že starosta města Klatovy není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o přestupku. Žalobce rovněž namítal, že prvostupňové rozhodnutí ze dne 22. 11. 2016 bylo odevzdáno k poštovní přepravě bez vyznačení dne vypravení rozhodnutí v souladu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. K otázce materiální stránky přestupku žalobce měl za to, že nebyl ohrožen zájem společnosti podle § 2 odst. 1 zák. o přestupcích. Skutek není podle žalobce takovým činem, který by vykazoval alespoň minimální míru společenské nebezpečnosti. Rovněž uložená sankce je podle žalobce spolu s povinností k náhradě nákladů řízení nepřiměřená a v rozporu s jeho osobními poměry, když uváděl, že je nemajetný důchodce. Zájem společnosti nebyl podle žalobce porušen, neboť vozidlo nikomu na chodníku nepřekáželo, naopak vozovka měla v daném místě pravotočivou zatačku a tam by vozidlo tvořilo překážku silničnímu provozu.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce ve správním řízení nijak konkrétně svoji sociální situaci, popř. zdravotní stav nenamítal, pouze dle odvolání je nemajetný důchodce. Odvolatel tak svoji námitku uplatnil natolik obecně, že nebyla způsobilá být předmětem dalšího dokazování, a žalobce ani žádný důkaz nenabídl, proto odůvodnění svého rozhodnutí v tomto směru považuje žalovaný za dostačující. Videozáznam nebyl podle žalovaného proveden jako důkaz, nýbrž byl do spisu opatřen jako podklad rozhodnutí a žalobce byl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům. Je-li skutkový stav dostatečně prokázán na základě důkazů provedených při jednání (fotodokumentace, výslech strážníků, výpověď účastníka řízení), je přípustné podle žalovaného, aby s doplňujícím podkladem, který skutkový stav podporuje, byl účastník pouze seznámen podle § 36 odst. 3 správního řádu.
4. V replice žalobce zopakoval, že dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o jeho námitce podjatosti vůči starostovi města Klatovy, přičemž k tomu podle žalobce mělo dojít již před pravomocným skončením řízení o věci samé. Žalobce v replice také navrhl eventuálně, aby soud od trestu upustil nebo jej snížil.
5. Součástí správního spisu je úřední záznam ze dne 27. 4. 2016, vydaný Městskou policií Klatovy, podle něhož v tento den v 11.22 hod. zjistila hlídka vozidlo Fiat Croma RZ ..., které celé vjelo na chodník v ulici Koldinova čp. 277. Hlídka vyzvala řidiče, aby sjel z chodníku, protože, když zde bude zásobovat, není s tímto problém. Řidič sjel částečně z chodníku s tím, že nic neporušuje. Hlídka mu oznámila, že není povoleno na chodníku stát ani zastavit. Odmítl předložit občanský průkaz, učinila tak jeho spolujezdkyně. Protože měl v úmyslu odjet, přivolali strážníci hlídku Policie ČR. Ta žalobce ztotožnila a oznámila mu, že nesmí na chodníku stát ani zastavit. Dále bylo žalobci oznámeno, že věc bude předána na přestupkovou komisi, s čímž souhlasil. K tomu je pořízena fotografie předmětného vozidla, které je částečně na chodníku.
6. Žalobce se k věci vyjádřil dne 2. 6. 2016. Potvrdil, že na příkaz, aby s vozidlem popojel, poslechl pouze částečně, pravou polovinou vozidla zůstal na chodníku. Žalobce měl za to, že v dané věci postačovala domluva, a nebyl ochoten zaplatit pokutu blokovou. Předložil výtisk článku ze dne 20. 11. 2014 www.novinky.cz o tom, že starostův známý P.S. zaparkoval na zákazu zastavení v centru Klatov a přestupek skončil v šuplíku. Žalobce

navrhl, aby byla věc postoupena podle § 55 odst. 3 zák. o přestupcích do místa jeho bydliště. Ve vyjádření ze dne 27. 6. 2016 žalobce uváděl, že zastavil tak, aby nevadil ostatním účastníkům silničního provozu. K vyjádření přiložil fotografie různých vozidel parkujících na chodníku. Namítl podjatost oprávněné úřední osoby, neboť dosud nebylo rozhodnuto o jeho návrhu na postoupení věci.

7. O námitkách žalobce proti podjatosti různých úředních osob bylo rozhodnuto usnesením Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29. 7. 2016, podle něhož Mgr. R.S., starosta města Klatovy, není vyloučen z projednávání a rozhodování ve správním řízení. V odůvodnění se poukazuje na to, že důvodem podjatosti může být pouze konkrétní poměr úřední osoby ke konkrétnímu účastníkovi, nemůže být důvodem podjatosti obecná okolnost, která by mohla být namítána v zásadě jakýmkoliv řidičem. Takovou námitkou je poukaz žalobce na údajnou dva roky starou kontroverzi starosty města. Pokud by taková okolnost byla důvodem k podjatosti v přestupkových věcech jiných, nemohl by městský úřad projednat jediný přestupek, a tento závěr je nutné jako absurdní odmítnout. Nadto předmětný přestupek uvedený v článku byl projednán a přestupci byla uložena pokuta. Tajemník starosty města Klatovy vydal usnesení dne 23. 8. 2016 o tom, že není vyloučen z projednávání věci Ing. A.N. O tom, že není vyloučen M.P., bylo rozhodnuto 29. 8. 2016 vedoucím odboru dopravy, dopravního úřadu Městského úřadu v Klatovech, Ing. N.
8. Veřejné ústní jednání se konalo dne 26. 9. 2016. V předvolání k jednání bylo žalobci sděleno, že věc nebude postupována podle § 55 odst. 3 zák. o přestupcích, neboť v daném případě je podle § 55 odst. 1 zák. o přestupcích místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu se žalobce přestupku dopustil. Správní orgán místně příslušný může k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož územním obvodě se pachatel zdržuje. V daném případě správní orgán neshledal důvod, který by usnadňoval projednání přestupku ani jiný důležitý důvod pro postoupení věci do Prahy. Vzhledem k tomu, že je nutno vyslechnout svědky ve věci, kteří jsou z Klatov a museli by cestovat do Prahy, bylo by to pro ně zatěžující. Naopak žalobce, který porušil zákon, je povinen snášet veškeré úkony spojené s řešením věci. Součástí předvolání je dále poučení žalobce, že při jednání budou vyslechnuti svědci.
9. Svědek P.B. uváděl, že v ten den doručovali do azylového domu dopisy. Viděli vozidlo na chodníku. Požádali řidiče, aby sjel z chodníku. Řidič sjel z poloviny. Vysvětlili mu, že na chodníku nesmí parkovat. Bylo jim sděleno, že o vyhlášce nic nevědí. Že na chodníku být může, když zásobuje. Odmítl předložit občanský průkaz, to učinila jen spolujezdkyně. Přivolali hlídku Policie ČR. Těm řidič předložil doklady, hlídka ho také upozornila, že nesmí parkovat na chodníku, na což řekl, že taky nevědí nic o vyhlášce. Řidiči bylo oznámeno, že věc bude předána na přestupkovou komisi. Podle svědka jednal žalobce arogantně. Kdyby vozidlo přeparkoval, nic by neřešili. Podle svědka pokud je řešen případ domluvou, není nic sepisováno. Zde neseptali na místě žádný záznam o přestupku, protože žalobce chvátal a celou dobu nebyl ochoten k jakémukoliv řešení. Neprojevili součinnost ani předložením občanského průkazu.
10. Svědek K.S. uváděl, že oslovil řidiče, aby, pokud zde bude zásobovat nebo vykládat, přeparkoval z chodníku. Přeparkoval pouze částečně na chodník a částečně na vozovku a uváděl jim, že neznají vyhlášku. Na opakované pokusy domluvit žalobci, aby z chodníku sjel, uvedl, že v žádném případě. Odmítl předložit průkaz totožnosti, učinila tak

spolujezdce. Jelikož to vypadalo, že žalobce opravdu odjede, neboť spolujezdce říkal, ať strážníkům nechá doklady a nasedne do auta, byla přivolána Policie ČR, která ztotožnila žalobce. Policie řekla také žalobci, že nemá s vozidlem parkovat na chodníku. Policie ČR následně předala veškeré údaje hlídce městské policie a ta sdělila žalobci, že věc bude předána správnímu orgánu vzhledem k tomu, že se na místě nedomluví. Podle svědka je chodník dostatečně široký na projití chodců, ale neví, jak by to bylo se slepcem. Na místě se sepisuje záznam o dopravním přestupku, kde se může řidič vyjádřit, avšak většinou se neseписuje, řidiči odjedou a řeknou, že si mají napsat, co chtějí. V daném případě záznam nebyl sepsán proto, že žalobce chtěl odjet dřív, říkal, že si mají psát, co chtějí, proto se rozhodli napsat úřední záznam až na služebně.

11. Svědkyně I.S. uváděla, že z výrazu strážníka B. bylo vidět, že má chuť na „pražáka“. Mezi tím její manžel zajel před vchod azylového domu. Druhý svědek přímo zařval, jaktože parkují na chodníku. Nestalo se, že by chtěl některý z nich věc řešit domluvou. Je pravdou, že její manžel reagoval zcela negativně, odmítl předložit doklady, tak je předložila sama. Následně přijela policie, ztotožnila žalobce a zase odjela. Podle ní jejich auto nemohlo tvořit žádnou překážku.
12. Žalobce se vyjádřil písemně dne 4. 10. 2016 a navrhl důkaz formulářem oznámení o přestupku a předpisy, jimiž se postup při jeho vyplňování řídí, zprávou o vyřízení přestupku P.S. a výsledkem svědků velitele městské policie Ing. F.K. a starosty Klatov R.S. Správní orgán doplnil spis o videozáznam na DVD ze dne dne 27. 4. 2016, zachycující část silniční kontroly, a o formulář oznámení o přestupku. Žalobce byl dne 7. 10. 2016 vyrozuměn o tom, že bylo shromážděno dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a že nebude v daném případě nařizováno další ústní jednání a žalobci se dává možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim ve stanovené lhůtě 5 pracovních dnů od doručení usnesení o určení lhůty. Správní orgán opatřil také informaci podle zák. č. 106/1999 Sb. ze dne 22. 2. 2016 o tom, že přestupek pana P.S. z roku 2014 byl řešen a byla uložena pokuta.
13. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně se správní orgán opětovně vyjádřil k návrhu na postoupení. K námitce, že pokud by se žalobce řídil dopravní značkou zákaz stání a zastavil by u kraje chodníku, vytvořil by překážku v silničním provozu, správní orgán uvedl, že by se jednalo o stání povolené, které by ostatní účastníci museli respektovat. K námitkám na chování strážníků správní orgán uvedl, že žalobce má plné právo si stěžovat u jejich nadřízeného, což nemá vliv na skutečnost, že se dopustil protiprávního jednání. V daném případě byl podle správního orgánu materiálně ohrožen zájem společnosti, protože zájmem společnosti bylo neporušovat přímo zákonem stanovenou povinnost, aby chodník pro chodce nebyl využíván ke stání motorového vozidla. K případu pana S. správní orgán uvedl, že nedošlo ke vzniku žádného neodůvodněného rozdílu mezi oběma případy. K námitce, že nebyl sepsán záznam oznámení o přestupku, správní orgán uvedl, že i když k tomu mají strážníci tiskopis, žádná zákonná norma jim takovou povinnost nestanovuje. Zákon o obecní policii stanovuje v § 10 odst. 2 a 3, že strážník je povinen oznámit podezření, že byl spáchán přestupek příslušnému orgánu. Formu oznámení stanovuje ust. § 58 odst. 1 zák. o přestupcích. V daném případě toto splněno bylo. Pokud jde o odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 32/2012-63, správní orgán k tomu uvedl, že se jednalo o odlišný případ, kde se měl orgán hlavního města Prahy řídit zákonem o státní kontrole. Nejednalo se o sepsání oznámení o zjištění protiprávního jednání. K tvrzení o porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod správní orgán uvedl, že žalobce od samého začátku věděl, jakého

protiprávního jednání se dopustil, a toto mu bylo strážníkem sděleno. Strážníci celou věc nejprve jako přestupek nechtěli řešit, pouze žalobce upozornili a požádali, aby sjel z chodníku, což učinil pouze částečně. V případě pana P.S. správní orgán uvedl, že s tímto bylo vedeno správní řízení a byl za přestupek postižen. Podle § 53 odst. 2 zák. o silničním provozu jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, nesmějí chodníku užívat, pokud není v zákoně stanoveno jinak. Skutečnost, že žalobce stál na chodníku se svým vozidlem, prokazují svědecké výpovědi a uvedl to i jeho zmocněnec při jednání, sám to uvedl i žalobce ve svých písemných vyjádřeních. Uváděl, že tak činil z důvodu, aby nevadil ostatním účastníkům silničního provozu. Tato skutečnost jej neomlouvá, neboť chodník užít jako řidič motorového vozidla nesměl. V daném případě nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by mohly snížit nebezpečnost jednání na takovou míru, aby se nenaplnil materiální znak přestupku. K naplnění skutkové podstaty postačuje zavinění z nedbalosti nevědomé, kdy obviněný vzhledem k okolnostem za účelem vykládky nákladu chtěl zastavit na chodníku a vzhledem ke svým osobním poměrům, kdy je držitelem řidičského oprávnění, a tudíž osoba znalá zákona o silničním provozu, mohl a měl vědět, že stání na chodníku není dovoleno. V daném případě správní orgán při stanovení pokuty přihlédl k tomu, že neoprávněné užití chodníku je v tomto případě porušeno řidičem osobního motorového vozidla. V neprospěch žalobce bylo hodnoceno, že mohl za účelem vyložení nákladu zastavit na silnici, čehož nevyužil. Ve prospěch žalobce bylo zhodnoceno, že nezpůsobil žádné následky a že tam chtěl stát pouze po dobu vyložení nákladu. Je řidičem, který má v posledních třech letech evidován jeden záznam v přestupcích, což bylo hodnoceno v jeho neprospěch. Nemá však evidovány žádné body, a tudíž bylo přistoupeno k uložení pokuty v nejnižší stanovené míře.

14. Dne 10. 3. 2017 správní orgán I. stupně požádal Magistrát hlavního města Prahy o vymazání záznamu trestů v evidenční kartě řidiče s tím, že na základě nových skutečností je zřejmé, že řízení dosud nebylo pravomocně skončeno, proto je žádáno o vymazání přestupku, a v případě úspěšného ukončení celé věci bude předmětné rozhodnutí zasláno znovu s vyznačením jiného dne nabytí právní moci.
15. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že vozidlo bylo fotograficky zadokumentováno, kde od začátku stojí z části na chodníku a zčásti na vozovce. Tyto fotografie byly důkazem při jednání. Stání vozidla na chodníku potvrdili i svědci vč. žalobcovy manželky, a tudíž má žalovaný za prokázané, že žalobce neoprávněně užil chodníku, když nejprve na něm zatavil celým vozidlem a po prvotní výzvě strážníků částí vozidla, přičemž protiprávního jednání nezanechal ani přes výzvu strážníků. Za situace, kdy je skutkový stav spolehlivě prokázán, nemělo vliv na věc, pokud strážníci skutečně v dílčích ohledech pochybili, např. při projednávání přestupku na místě, neboť o rozhodující části výpovědi nejsou žádné pochybnosti. Ani případné neurvalé jednání strážníků by žalobce z odpovědnosti nevyvíňovalo. Přesto má žalovaný za to, že k žádnému výrazně nestandardnímu chování ze strany strážníků nedošlo. Výzva „Jménem zákona předložte doklady, parkujete na chodníku!“ je podle žalovaného opodstatněná. Postup strážníků nezpochybňuje ani skutečnost, že nesepsali oznámení přestupku, či neřešili věc domluvou. Kamerový záznam pořízený Městskou policií Klatovy zachycuje posledních několik min projednávání přestupku a z něho zřejmé, že při jednání vystupuje konfliktně jen žalobce. Oznámení přestupku upravuje § 58 odst. 1 zák. o přestupcích, přičemž vyjádření podezřelého z přestupku není obligatorní náležitostí tohoto oznámení. Odkaz žalobce na rozsudek NSS čj. 8 As 32/2012-63 je nepřipadný, neboť řeší jiný dokument, totiž kontrolní protokol dle zákona o státní kontrole. Ten se nevztahuje na projednávání přestupků podle

zákonu o provozu na pozemních komunikacích. Byť je většinou sepisováno oznámení, do něhož se může podezřelý vyjádřit, nesepsání nemůže vést k nemožnosti přestupek projednat ve správním řízení. Podle žalovaného nedošlo k porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jednak proto, že žalobci již při první výzvě, aby sjel z chodníku, bylo sděleno, v čem je spatřováno jeho protiprávní jednání, a jednak se obviněným nestal v okamžiku silniční kontroly, ale teprve, když mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení. Žalobce se pak mohl v průběhu řízení v podstatě k obvinění vyjadřovat. Nedůvodnou je námitka, že není zřejmé, kdy se strážníci rozhodli řešit věc formálně. Oba strážníci se shodli, že vzhledem k tomu, že žalobce nesouhlasil s tím, že se přestupku dopustil, neboť tvrdil, že jeho jednání je v souladu se zákonem, bylo mu na závěr kontroly sděleno, že věc bude předána správnímu orgánu, jelikož se na místě nedomluví. S tím to žalobce souhlasil. O tvrzení strážníků nemá odvolací orgán důvod pochybovat, neboť v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by věrohodnost výpovědi strážníků zpochybnil. Jejich výpověď je podepřena i kamerovým záznamem. I kdyby se žalobce od strážníků nedozvěděl, že věc bude projednávána v přestupkovém řízení, nebránilo by to v projednání věci. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2015 čj. 2 As 60/2015-28 uvedl, že domluvou lze primárně řešit takové přestupkové jednání, kdy společenská nebezpečnost je velmi nízká. Zda dojde k vyřešení věci domluvou, záleží výlučně na úvaze správního orgánu vycházející ze skutkových okolností případu. Předpokladem pro řešení věci domluvou je krom malé závažnosti přestupku i skutečnost, že domluva je vůbec s přestupcem možná, tedy že přestupce přestane pokračovat v protiprávním jednání a ideálně projeví lítost. Jestliže žalobce odmítl s vozidlem opustit zcela chodník, s protiprávností jednání nesouhlasil a strážníkovi ukázal, že umí křičet také, odmítl se legitimovat a vybízel k tomu manželku, nemohl důvodně očekávat, že bude věc řešena domluvou, neboť domluva zjevně nebyla možná. O domluvu se ostatně strážníci zjevně zprvu marně snažili. O možné podjatosti starosty a jednotlivých úředních osob Městského úřadu Klatovy z důvodu údajně rozdílného přístupu k různým řidičům žalovaný konstatoval, že tato nebyla shledána. Případné dva roky staré neověřené mediální zprávy ohledně postupu velitele městské policie a starosty ve věci jiného účastníka nemohou diskvalifikovat Městský úřad Klatovy z projednávání přestupku nesouvisejících přestupců. Ani běžně se vyskytující procesní vady nemohou zavdávat pochybnosti o nepodjatosti úředních osob, neboť k jejich zhojení neslouží námitka podjatosti, nýbrž opravné prostředky. Žalobce nově v odvolání spatřoval podjatost vedoucího odboru dopravy Ing. N. a oprávněné úřední osoby v tom, že když informovali registr řidičů, použili pojem „úspěšné ukončení věci“. Žalovaný nepovažuje námitku za důvodnou. Je-li podáno odvolání, je pro prvostupňový orgán úspěšným ukončením věci takové rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým je prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Podjatost není založena ani na skutečnosti, že věc nebyla na žádost žalobce postoupena do města jeho bydliště. Na postoupení věci nemá obviněný nárok, pokud v daném případě vzdálenost z Prahy do Klatov není natolik enormní, aby odůvodňovala odchylku od pravidla pro místní příslušnost. Skutečnost, že žalobce je důchodcem, nevylučuje možnost cestovat vozidlem a zdravotní obtíže uplatnil žalobce zcela obecně a nijak je nedokládal. Žalobce se svým odmítavým chováním připravil sám o možnost věc řešit se strážníky neformálně dohodou i o možnost věc vyřešit blokovou pokutou, která mohla být podstatně nižší. Skutečnost, že přestupky některých jiných řidičů nebyly postiženy, ať již z důvodu přirozené latence, která je u přestupku tohoto druhu velmi vysoká, nebo z důvodu laxnosti orgánů vymáhajících právo, nemůže žalobce zprostit odpovědnosti za přestupek.

Lze konstatovat, že v okrajových částech měst bývá dohled policie i obecní policie obecně nižší. Nelze podle žalovaného dospět k závěru o porušení zásady podle § 2 odst. 4 správního řádu na základě jednoho medializovaného případu. I kdyby došlo k pochybení, jednalo by se o exces, nikoliv o běžnou praxi. Úvaha žalobce, že pochybení v jednom případě zakládá nemožnost projednávat přestupky daným správním orgánem, by znamenala, že každý orgán, který v minulosti pochybil, by byl do budoucna vyloučen ze všech řízení, což je absurdní. K návrhu žalobce na doplnění dokazování o zjištění, zda byly řešeny přestupky, o kterých informoval, žalovaný uvedl, že toto dokazování neprovede pro nadbytečnost. Posouzení možných přestupků neznámých řidičů je samostatnou právní otázkou, která s přestupkem žalobce nemá souvislost časovou ani místní. Nemůže to mít dopad na to, že žalobce sám spáchal přestupek. Správní orgán konstatoval, že je třeba rozlišovat mezi stěžejními podklady, se kterými bylo nakládáno jako s důkazy a na nichž stojí skutková zjištění, což jsou svědecké výpovědi, znalecké posudky a např. fotografie zachycující špatně stojící automobily. Zde byl zjištěn skutkový stav na základě svědeckých výpovědí, výpovědi žalobce a jeho manželky, vyjádření žalobce a pořízení fotografické dokumentace stojícího vozidla. Tyto důkazy byly provedeny na veřejném jednání. Se zbylými podklady, jako je kamerový záznam a vzorový formulář oznámení přestupku, měl žalobce možnost seznámit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, k čemuž byl vyzván. Zástupci žalobce nic nebránilo, aby se o funkčnosti DVD přesvědčil, či si nechal celý záznam přehrát při nahlížení do spisu. Podklad, z něhož plyne, jak bylo naloženo s věcí pana S. byl do spisu založen a zde došlo k jisté vadě při uplatňování práva dle § 36 odst. 3 správního řádu, což nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť i bez tohoto podkladu skutkové a právní závěry správního orgánu I. stupně obstojí. Žalovaný poukázal na ust. § 125c odst. 9 zák. o provozu na pozemních komunikacích, podle něhož nelze v daném případě od sankce upustit. Co se týče nákladů řízení, jsou pevně stanoveny paušální částkou a správní orgán nemá ohledně jejich výše možnost správní úvahy. Upustit lze od nich pouze ve výjimečných případech z důvodů zvláštního zřetele hodných, jimiž nemůže být obecné tvrzení, že žalobce je nemajetný, či má zdravotní problémy. Námitku nenaplnění materiálního znaku žalovaný vypořádal tak, že obvykle platí, že jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, současně naplňuje i materiální znak. Pouze přistoupí-li k jednání takové výjimečné okolnosti, které snižují společenskou škodlivost jednání, k naplnění materiálního znaku nedojde. V daném případě jednání žalobce dosahuje společenské škodlivosti běžně se vyskytujících případů přestupků dané skutkové podstaty. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižuje, že po výzvě strážníků přestal blokovat chodník celým vozidlem, ale pouze zčásti, a že motivem jeho jednání bylo předání pomoci do sociální ubytovny. Nebezpečnost zvyšuje naopak to, že svého protiprávního jednání na výzvu strážníků nezanechal. Přestupku se dopustil před ubytovnou, kde lze předpokládat určitý pohyb chodců, navíc v blízkosti poměrně frekventované silnice.

16. Žalobu soud neshledal důvodnou.
17. Soud má v dané věci za to, že z výše shrnutého obsahu správního spisu jasně vyplývá, že správní orgány se dostatečně vypořádaly s námitkami, které v průběhu řízení žalobce vznesl a které učinil také součástí žaloby. O námitkách podjatosti vznesených žalobcem rovněž bylo příslušnými orgány rozhodnuto. Veřejné jednání ve věci za účasti žalobce správní orgán prováděl až po vydání rozhodnutí o tom, že nejsou vyloučeni z projednání věci oprávněná úřední osoba správního orgánu prvního stupně M. P., vedoucí odboru dopravy Ing. N. a starosta města Klatovy Mgr. R. S.

18. Skutečnost, že nebylo před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí o námitce podjatosti starosty, nebránila projednání a rozhodnutí o přestupku žalobce, neboť starosta nebyl osobou, která se bezprostředně podílela na projednání a rozhodnutí dané věci.
19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podle názoru soudu dostatečně vypořádal s žalobcovou námitkou podjatosti Ing. A.N., který v žádosti o výmaz záznamů trestů v evidenční kartě řidiče uvedl, že v případě úspěšného ukončení celé věci bude předmětné rozhodnutí zasláno znovu, ale s vyznačením jiného dne nabytí právní moci. Soud se shoduje s žalovaným v tom, že v době sporného vyjádření již správní orgán prvního stupně rozhodl ve věci přestupku žalobce a úspěšným pravomocným skončením věci je pro správní orgán prvního stupně potvrzení jeho rozhodnutí v odvolacím řízení. Tudíž v postupu a vyjádření správního orgánu prvního stupně nelze spatřovat podjatost.
20. Žalobce v žalobě tvrdil, že se nejednalo o parkování, neboť vozidlo neuzamkl a nevzdálil se od něj, nýbrž pouze zastavil na chodníku, aby mohl bezpečně vyložit náklad. Ani toto tvrzení žalobce soud neshledal důvodným, neboť otázka, zda žalobce na chodníku parkoval, stál či zastavil, je v daném případě pro závěr o spáchání přestupku bezpředmětná. Žalobce byl uznán vinným z porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak. O užití chodníku žalobcem jakožto řidičem motorového vozidla, tj. jiným účastníkem provozu než jsou chodci, nebyl v dané věci spor. Potvrdil to ostatně ve svých vyjádřeních i sám žalobce. Způsob užití chodníku nemá z hlediska cit. ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. žádný význam.
21. Pokud žalobci strážník sdělil „Jménem zákona předložte doklady, parkujete na chodníku“, nelze podle názoru soudu takové jednání strážníků považovat za nepřiměřené a šikanózní, nýbrž naopak za standardní reakci strážníků na zjištěné protiprávní jednání.
22. Žalobce také poukazoval na to, že ve správním řízení navrhl postoupení věci jinému věcně příslušnému správnímu orgánu podle § 55 odst. 3 zák. o přestupcích. Podle tohoto ust. místně příslušný správní orgán může k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc i bez souhlasu účastníků řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož územním obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje. Z formulace „správní orgán může“ jednoznačně vyplývá, že je na vůli správního orgánu, zda návrhu žalobce na postoupení vyhoví či nikoli, přičemž se zkoumá důležitost důvodů. V daném případě správní orgán dostatečně zdůvodnil nevyhovění návrhu na postoupení věci nutností provést výslech svědků, kteří by do místa bydliště žalobce museli dojíždět a měli by nárok na náhradu nákladů na cestovné.
23. Důvodná dle názoru soudu není ani námitka žalobce, že o tomto jeho procesním návrhu nebylo vydáno žádné usnesení. Na daný případ totiž lze aplikovat právní závěr obsažený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.1.2014 čj. 42 A 2/2012-49, (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „pokud správní orgán v přestupkovém řízení neshledá k žádosti účastníka důvody pro postoupení věci dle § 55 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, sdělí to účastníkovi ve formě sdělení, tj. jiným úkonem dle části čtvrté správního řádu z roku 2004.
24. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně nenařídil další veřejné jednání a neprovedl další důkazy při jednání, toliko žalobce vyrozuměl o shromáždění podkladů. K tomu soud uvádí, že neshledal porušení ust. správního řádu ze strany správního orgánu v tom, že bylo

provedeno pouze jedno (veřejné) ústní jednání, neboť ze znění ust. § 74 zákona o přestupcích vyplývá, že je obligatorní nařídit v přestupkové věci alespoň jedno ústní jednání. V daném případě byly při jednání provedeny zásadní důkazy a jiné podklady (fotografie z místa přestupku, úřední záznam strážníků, výslechy svědků), z nichž bez pochybností vyplynul závěr o spáchání přestupku ze strany žalobce. Za této situace postačovalo, že byl žalobce následně jen vyzván podle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení s podklady rozhodnutí, neboť další žalobcem zmíněné podklady ve spise – formulář oznámení přestupku a DVD z části kontroly - neměly zásadní vliv na skutkový stav zjištěný při jednání. Nevyplnění formuláře oznámení přestupku nezpůsobuje nemožnost projednání přestupku. Nedošlo tím ani k porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť na místě přestupku bylo žalobci strážníky srozumitelně vysvětleno, jakého protiprávního jednání se podle nich dopustil. Záznam DVD z části silniční kontroly rovněž nebyl rozhodujícím důkazem prokazujícím spáchání přestupku, těmi byly, jak již bylo uvedeno, především výpovědi svědků a fotodokumentace žalobcova vozidla stojícího zčásti na chodníku.

25. Použití otisku běžného razítka namísto kulatého úředního razítka na stejnopisech rozhodnutí o nepodjatosti úředních osob Městského úřadu Klatovy nemůže představovat tak závažnou procesní vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. závěr, zda žalobce spáchal předmětný přestupek. Stejný závěr platí i pro žalobní námitku, podle níž stejnopis rozhodnutí ze dne 22. 11. 2016, který byl odevzdán k poštovní přepravě bez vyznačení dne vypravení rozhodnutí v souladu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Nadto ve vyhotovení tohoto rozhodnutí, které je součástí správního spisu, je razítko „Vypraveno dne 25.11.2016“.
26. Podle názoru soudu nevznikly pochybnosti o tom, v jakém okamžiku si strážníci svůj záměr neřešit věc s ním rozmysleli, neboť z jejich výpovědí je zřejmé, že řešení přestupku domluvou nebylo v dané věci vůbec možné, neboť žalobce ani přes výzvu strážníků a PČR nepřestal s protiprávním stáním vozidlem zčásti na chodníku.
27. Okolnost, že žalobce ke svému vyjádření ve správním řízení přiložil 21 ks fotografií parkování řidičů na chodníku, je v daném případě bezpředmětná, neboť případné přestupky jiných řidičů nemohou ovlivnit závěr o prokázaném protiprávním jednání žalobce. Pokud by byly tyto případy projednávány, šlo by o samostatná řízení o přestupcích jiných osob, v nichž se uplatní zásada individuální odpovědnosti za přestupek. To platí i ve vztahu k žalobcem zmíněnému případu přestupku klatovského starožitníka P.S. Z předložených fotografií navíc nevyplývá, že by se jednalo o přestupky zjištěné policií.
28. Nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že nebyla v dané věci řádně zkoumána materiální stránka přestupku ve smyslu § 3 správního řádu. Z výše shrnutého odůvodnění žalovaného jednoznačně vyplývá, že se tento orgán dostatečně zabýval otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, když uvedl, že jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, současně naplňuje i materiální znak. Pouze přistoupl-li k jednání takové výjimečné okolnosti, které snižují společenskou škodlivost jednání, k naplnění materiálního znaku nedojde. V daném případě jednání žalobce dosahuje společenské škodlivosti běžně se vyskytujících případů přestupků dané skutkové podstaty. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižuje, že po výzvě strážníků přestal blokovat chodník celým vozidlem, ale pouze zčásti, a že motivem jeho jednání bylo předání pomoci do sociální ubytovny. Nebezpečnost zvyšuje naopak to, že svého protiprávního jednání na

výzvu strážníků nezanechal. Přestupku se dopustil před ubytovnou, kde lze předpokládat určitý pohyb chodců, navíc v blízkosti poměrně frekventované silnice. S těmito závěry žalovaného se soud plně ztotožnil, neboť i z výsledku strážníků vyplynulo, že vozidlo na chodníku by mohlo např. překážet nevidomému chodci a že zastavit za účelem vykládky bylo možné v daném místě na silnici.

29. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce směřující proti nepřiměřenosti uložené sankce. V daném případě totiž byla žalobci uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby, přičemž podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu od uložení této sankce nelze upustit, a podle § 125c odst. 5 písm. g) je za uvedený přestupek ukládána obligatorně pokuta v minimální výši 1500,-Kč. Z těchto důvodů ani soud nemohl k návrhu žalobce v replice od potrestání upustit nebo pokutu snížit.
30. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně